

Arrest

**Nr. 31 592 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sersenk, Noord-Irak. U heeft op 18 oktober 2004 asiel aangevraagd nadat u Koerdistan ontvlucht zou zijn uit schrik voor bloedwraak door de Zeybari-stam nadat uw vader één van hen gedood zou hebben. Op 9 september 2005 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen dewelke op 17 juli 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. Op 31 augustus 2007 heeft ook de Raad van State uw beroep tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 27 juli 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. U legde uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van arrestatiebevel en vier originele foto's neer. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft op 18 september 2007 besloten uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. Daarna heeft u een regularisatieaanvraag ingediend maar u zou nog geen antwoord gekregen hebben omdat uw dossier geblokkeerd lijkt te zijn. Op 4 augustus 2008 diende u een derde

asielaanvraag in en dit op basis van dezelfde documenten als deze die u in kader uw tweede asielaanvraag hebt ingediend. U heeft recent uw regularisatieaanvraag hernieuwd. U vreest tot op heden problemen met de Koerdische autoriteiten omwille van het feit dat uw vader Hamko Zeybari, zijn zoon en twee lijfwachten zou hebben gedood en u vreest ook de Zeybari-clan. U staft uw derde asielaanvraag met exact dezelfde documenten als deze die u tijdens uw tweede asielaanvraag hebt neergelegd, namelijk uw Irakese identiteitskaart en rijbewijs, foto's van uzelf in peshmerga uniform, foto van begraafplaats van uw moeder en een arrestatiebevel.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u zich in kader van uw derde asielaanvraag op dezelfde vervolgingsfeiten zoals aangehaald bij uw twee eerdere asielaanvragen, namelijk vrees om vervolgd te worden door de Zeybari-clan. In kader van uw eerste asielaanvraag werd echter geconcludeerd dat u uw vrees niet aannemelijk hebt gemaakt daar uw verklaringen een aantal ongerijmdheden en incoherenties bevatten. Wat betreft uw vrees ten opzichte van de Koerdische autoriteiten dient er te worden vastgesteld dat deze in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds als niet geloofwaardig werd bevonden. Het neerleggen van een kopie van een arrestatiebevel, dd. 1 september 2004, wijzigt daar niets aan temeer u voorheen nooit melding heeft gemaakt van het bestaan van dit document. Meer nog, u beweert in kader van uw eerste asielaanvraag (1ste AA) tijdens het gehoor Ten Gronde (TG) dat er geen arrestatiebevel was (CGVS 1ste AA TG dd. 29/06/2005, p. 6). Toen er u tijdens uw derde asielaanvraag op de zetel van het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom u het bestaan van het arrestatiebevel nooit eerder hebt aangekaart, beweert u eerst dat u toen niet op de hoogte was van het bestaan ervan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze verklaring kan niet overtuigen aangezien u eerder tijdens het interview al hebt aangegeven dat u in het jaar 2004, het jaar van afgifte van het arrestatiebevel, op de hoogte was gebracht van het bestaan ervan en dit via uw zus en via (O.H.) (gehoorverslag CGVS, pp. 2-3). Ook voegt u er nog aan toe dat deze vraag u vroeger niet gesteld is geworden (gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook dit door u opgeworpen argument is niet afdoende daar uit het gehoorverslag van het CGVS in kader van uw eerste asielaanvraag blijkt dat deze vraag u wel degelijk werd gesteld en het daarenboven aan de kandidaat-vluchteling is om in de loop van zijn/haar asielprocedure sowieso alle informatie spontaan op te geven zodat de Belgische asielinstanties een juiste inschatting van zijn/haar vrees kunnen maken. Echter aangezien u vroeger expliciet verklaarde dat er geen arrestatiebevel was, kan er logischerwijze geen verder geloof worden gehecht aan uw verklaringen waarom u het bestaan ervan nooit eerder gemeld zou hebben.

Wat betreft subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, rijbewijs en foto's van uzelf in peshmerga uniform en de begraafplaats van uw moeder, tonen uw identiteit en werk aan, gegevens die hier niet ter discussie staan. Het arrestatiebevel betreft slechts een kopie en in het licht van bovenstaande opmerkingen kan er aan de authenticiteit van dit document geen verder geloof worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij betoogt dat hij zijn derde asielaanvraag net heeft ingediend omdat zijn raadsman in de eerste procedure heeft nagelaten het arrestatiebevel over te maken aan de diensten van de Vaste Beroepscommissie en later de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze asielaanvraag wil verzoeker deze stukken voorleggen aan de asielinstanties. Hij verwijst naar zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) afgelegde verklaringen.

Verzoeker stelt dat hem op verschillende momenten werd gevraagd naar de data waarop hij het arrestatiebevel heeft ontvangen en wanneer hij er kennis van kreeg. Hij was voorzichtig in zijn antwoorden omdat hij het niet meer juist wist en het al lang geleden was. Hij verwijst naar zijn verklaringen bij het CGVS waaruit blijkt dat hij niet heel zeker was.

Verzoeker voert aan dat er in zijn hoofd een gegronde vrees bestaat voor vervolging wegens politieke redenen in de zin van de Conventie van Genève en toetst zijn relaas aan de in deze Conventie bepaalde criteria.

Hij stelt dat hij tevens riskeert slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij een intern gewapend conflict in Irak. De situatie aldaar is nog steeds dramatisch en veel hoop op verbetering is er voorlopig niet. Het gewapend conflict is nog werkelijk aan de gang, is georganiseerd, aanhoudend en heeft een bijzondere intensiteit. Verzoeker verwijst naar een studie van HRW waarin 33 Irakezen die waren teruggekeerd naar Irak werden geïnterviewd, zoals weergegeven op de volgende website: <http://www.hrw.org/legacy/english/docs/2008/09/22/iraq19868.txt.htm>. Hij stelt dat de Schweizerische Flüchtlingshilfe in een rapport van augustus 2008 de actuele ontwikkelingen beschrijft in Irak en ondermeer ingaat op terugkeer naar Irak. Organisaties als het UNHCR en HRW zouden blijven vinden dat de huidige voorwaarden in Irak onvoldoende zijn voor een veilige en waardige terugkeer. Het UNHCR adviseert geen Irakezen terug te sturen naar Noord-Irak indien zij niet van deze regio afkomstig zijn. Er bestaat geen vluchtalternatief in Irak en Irakezen van Centraal- en Zuid-Irak mogen niet naar Noord-Irak worden teruggestuurd volgens de Nieuwsbrief Terugkeerpraktijk van januari 2009 van Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Noord-Irak omdat hij er geen familie meer heeft. Zijn ouders zijn overleden en zijn zus smeekt hem om niet terug te keren omdat het er te gevaarlijk is voor hem. Verzoeker vreest voor zijn leven en wordt er blootgesteld aan de schending van de meest fundamentele mensenrechten, namelijk het recht op lichamelijke integriteit en leven.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker duidt niet nader op welke wijze het vertrouwensbeginsel in casu van toepassing is, noch op welke wijze dit zou zijn geschonden. Wat betreft de aangevoerde schending van 'de beginselen van behoorlijk bestuur' en 'het beginsel van behoorlijk bestuur', geeft verzoeker niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur zou zijn geschonden, noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve worden deze onderdelen van het middel niet dienstig aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra, sub 2.2.2).

Verzoekers asielrelaas werd gedurende zijn eerste asielprocedure als ongeloofwaardig beoordeeld. Meerbepaald blijkt uit het arrest nr. 793 van 17 juli 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat ingevolge een omissie, tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en inconsistenties in verzoekers verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan zijn voorgehouden asielmotieven (administratief dossier, map eerste aanvraag, stuk 3). Het beroep tegen dit arrest werd verworpen door de Raad van State bij beschikking nr. 1228 van 31 augustus 2007 (ibid., stuk 2).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Met betrekking tot de in de huidige asielprocedure bijgebrachte documenten, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker deze reeds in zijn bezit had ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, aangezien de vertaling van verscheidene documenten dateert van december 2006 (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 13: documenten). Waar verzoeker het feit dat hij naliet deze documenten bij te brengen gedurende zijn eerste asielprocedure tracht te wijten aan het feit dat zijn toenmalige advocaat zou hebben nagelaten deze stukken bij te brengen, dient te worden vastgesteld dat deze verklaring geenszins afdoende is. Het is verzoeker die instaat en verantwoordelijk is voor de organisatie van zijn verdediging. Eventuele fouten en tekortkomingen, begaan door een advocaat in het kader van een procedure, worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als procesvertegenwoordiger optreedt en maken voor die partij geen geval van overmacht uit. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het verzoekschrift van september 2005, noch in het verzoekschrift tot voortzetting van februari 2007 melding maakte van het feit dat hij documenten zou hebben ontvangen in België, ondanks dat hem in de beslissing van het CGVS waartegen deze verzoekschriften waren gericht werd verweten dat hij geen documenten bijbracht. Bovendien blijkt uit het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker in persoon ter terechtzitting is verschenen op 26 juni 2007, zodat hij hier op dat moment melding van had kunnen maken. Dat verzoeker heeft nagelaten zijn documenten voor te leggen gedurende zijn eerste asielaanvraag, ondergraaft de ernst van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker zijn documenten, behoudens het rijbewijs, reeds bijbracht tijdens zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker werd opgeroepen om zich aan te bieden op 3 augustus 2007, doch gaf geen gevolg aan deze oproeping zodat hij geacht werd afstand te doen van zijn asielprocedure en de DVZ besliste tot de niet-inoverwegingname van de asielaanvraag in augustus 2007 (administratief dossier, map tweede aanvraag, stuk 3). Niet alleen liet verzoeker na om in beroep te gaan tegen deze beslissing, hij wachtte daarenboven, ondanks dat hij de kwetsbare documenten nu duidelijk wel in zijn bezit had, ongeveer een jaar, meerbepaald tot augustus 2008, alvorens een derde asielaanvraag in te dienen (administratief dossier, map derde aanvraag, stuk 12). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de ernst van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

Ten aanzien van de bijgebrachte identiteitskaart, het rijbewijs en de foto's dient te worden opgemerkt dat deze hoogstens verzoekers identiteit en werk kunnen aantonen, doch dat zij geenszins afbreuk vermogen te doen aan de tijdens de eerste asielprocedure gedane vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat betreft het aanhoudingsbevel, is het vooreerst opmerkelijk dat verzoeker dergelijk document in zijn bezit heeft. Zijn verklaring dat het naar hem thuis werd opgestuurd (ibid., stuk 3, p.2) is immers geenszins aannemelijk, daar uit de vertaling van het aanhoudingsbevel blijkt dat dit een intern document is dat gericht is aan de leden van de gerechtelijke politie en andere bevoegde personen. Hoe dan ook

betreft het slechts een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Gelet op het voorgaande is verzoeker er niet in geslaagd zijn gedurende de eerste asielprocedure teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden asielmotieven, is zijn toetsing van deze motieven aan de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Voor zover verzoeker zich beroept op de elementen aan de grond van zijn asielrelaas teneinde de subsidiaire bescherming te verkrijgen, kan dienstig worden verwezen naar het sub 2.2.1 bepaalde.

Verzoekers verwijzing naar een website met een studie van HRW waarin personen werden geïnterviewd die terugkeerden naar Irak is geenszins dienstig, daar uit de inhoud van deze website blijkt dat de geïnterviewde personen afkomstig waren van en teruggekeerd waren naar Bagdad, in Centraal-Irak, terwijl verzoeker afkomstig is van de provincie Dohuk in Noord-Irak. Daargelaten dat verzoeker hieromtrent geen informatie toevoegt aan het dossier, dient te worden opgemerkt dat het feit dat het UNHCR en Vluchtelingenwerk Vlaanderen afraden om Iraakse asielzoekers van Centraal- en Zuid-Irak terug te sturen naar Noord-Irak, gelet op verzoekers afkomst van Noord-Irak, evenmin dienstig is.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij in Irak het slachtoffer riskeert te worden van willekeurig geweld in het kader van een intern gewapend conflict, doch hij brengt geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in de provincie Dohuk in Noord-Irak van die aard is dat zij valt onder de bepaling van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie aldaar niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Derhalve toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voormelde vaststellingen, kan de aangevoerde schending van de motiveringsplicht niet worden aangenomen.
Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS